

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **N. B.**, narozeného dne ...
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem X
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2020, čj. CPR-16706-8/ČJ-2020-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, neboť se na území ČR zdržoval nelegálně, tj. bez řádného povolení k pobytu. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 12. 11. 2020, čj. CPR_16706-8/ČJ-2020-930310-V238, kterým žalovaná změnila formulaci výroku rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

12. 3. 2020, čj. KRPA-61943-22/ČJ-2020-000022-SV, pokud jde o část týkající se stanovení počátku doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU) a stanovení doby k vycestování z území ČR. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nově po zásahu žalované zní tak, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona (dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Zaprvé žalobce namítal, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu na území ČR, neboť měl za to, že pokračuje řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty vedené Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) pod sp. zn. OAM-7603/ZM-2018. Jestliže žalovaná uvádí, že toto řízení bylo již pravomocně skončeno rozhodnutím o zastavení řízení ze dne 6. 11. 2018, žalobce namítl, že toto rozhodnutí mu nebylo vůbec řádně doručeno, přestože si žalobce na své adrese pobytu poštu řádně přebírá. To vede žalobce k názoru, že uvedené rozhodnutí tak nemohlo dosud nabýt právní moci. Právě toto rozhodnutí pak má pro žalobce fatální následky pro jeho další legální pobyt na území ČR.
3. Zadruhé žalobce namítl, že v jeho případě nebyly ani dány žádné zákonné důvody pro zastavení řízení o jeho žádosti. OAMP tak nerespektoval pokyny Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v rozhodnutí ze dne 20. 9. 2019, která zrušila původní rozhodnutí OAMP ze dne 16. 4. 2019, čj. OAM-7603-20/ZM-2018, a věc mu vrátila k novému řízení. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podal dne 28. 2. 2018, tedy v době platnosti předchozí zaměstnanecké karty. Neztotožňuje se přitom s názorem žalované, že k zániku platnosti zaměstnanecké karty došlo ke dni 31. 7. 2018.
4. Zatřetí žalobce namítl, že před vydáním rozhodnutí ze dne 6. 11. 2018, o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, nebyl ani vyzván OAMP k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí, nebyl realizován jeho výslech a nebyla tak respektována jeho procesní práva. Proto žalobce podal dne 2. 3. 2020 žádost ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o přezkum rozhodnutí ze dne 6. 11. 2018 mimo odvolací řízení.
5. Začtvrté žalobce nesouhlasil se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR o možnosti jeho vycestování do vlasti, jelikož v Uzbekistánu nadále panuje diktátorský režim. Nelze vyloučit, že by mu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Bezpečné vycestování do země původu dle žalobce není možné.
6. Zapáté žalobce namítl, že s ohledem na okolnosti jeho případu, mělo být řízení překvalifikováno na povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

7. Dle žalobce měla žalovaná ověřit okolnosti doručení rozhodnutí OAMP o zastavení řízení ve věci jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, případně vyčkat rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o žádosti žalobce. Žalovaná tak dle žalobce porušila § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
8. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí nadále trvá a neshledala ve svém postupu žádné pochybení. Pravomocná rozhodnutí jiných správních orgánů jsou pro ni závazná. Žalovaná neshledala pochybení ani ohledně vydání závazného stanoviska.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. K projednání věci nařídil soud na den 8. 2. 2021 ústní jednání, neboť zástupce žalobce nesouhlasil s projednáním věci bez jednání. Dne 3. 2. 2021 však soud obdržel podání zástupce žalobce, v němž se z jednání omluvil z důvodu kolize s jiným soudním jednáním, přičemž současně souhlasil s projednáním věci bez jednání. Soud tedy ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.
12. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. K tomu soud uvádí následující.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a to zaměstnanecké karty s platností od 1. 3. 2016 do 28. 2. 2018. Dne 28. 2. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení jeho zaměstnanecké karty. Usnesením OAMP ze dne 6. 11. 2019, čj. OAM-7603-42/ZM-2018, však bylo řízení o žádosti zastaveno. Usnesení mělo nabýt právní moci dne 7. 12. 2019.
15. Dne 20. 2. 2020 se žalobce dostavil na OAMP, kde vzniklo podezření, že pobývá na území ČR neoprávněně. Proto správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení o správním vyhoštění. V rámci výslechu žalobce uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2018 z Uzbekistánu. Přijel za účelem práce na zaměstnaneckou kartu. Uvedl, že nevěděl o svém neoprávněném pobytu a že je povinen vycestovat. Je ženatý a má 3 děti, všichni žijí v Uzbekistánu. Peníze má z pracovní činnosti a nyní mu pomáhají přátelé. Jeho zdravotní stav je dobrý. V Uzbekistánu mu nic nehrozí a může se tam kdykoliv vrátit. V Uzbekistánu vlastní rodinný dům, kde žije s manželkou a dětmi. V ČR bydlí sám asi rok v pronajatém bytě na adrese X, na této adrese nemá označenou poštovní schránku, doručovací adresu v ČR nemá.
16. Ve správním spisu je dále založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 21. 2. 2020, které si vyžádal správní orgán I. stupně, v němž se uvádí, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Správní orgán I. stupně tak rozhodl dne 12. 3. 2020 rozhodnutím blíže specifikovaným v bodě 1. výše o správním vyhoštění

žalobce v délce 2 let, neboť žalobce se měl nacházet na území ČR v období od 8. 12. 2019 do 20. 2. 2020 neoprávněně. Dle správního orgánu I. stupně se měl žalobce zajímat o stav svého řízení o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobci ve vycestování do země původu, kde má svou rodinu, nic nebrání. Na území ČR nemá žalobce žádné významné vazby. Dle správního orgánu I. stupně tak nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce.

17. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, kde uváděl totožné námitky jako v podané žalobě. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Uvedla, že z dostupných zdrojů má informaci o tom, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců neshledala podnět žalobce k přezkumu usnesení OAMP ze dne 6. 11. 2019 jako důvodný. Žalovaná si obstarala závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 20. 8. 2020, kterým bylo potvrzeno stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 21. 2. 2020, o možnosti vycestování žalobce do Uzbekistánu. Správní vyhoštění žalobce v délce 2 let žalovaná neshledala jako nepřiměřené.
18. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Jak již bylo řečeno, napadeným rozhodnutím žalované ze dne 12. 11. 2020, resp. rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 12. 3. 2020, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, se zákazem vstupu na území členských států EU po dobu dvou let, a tato doba měla začít plynout v souladu s § 118 odst. 1 a 3 plynout od okamžiku uplynutí 15 dnů od nabytí právní moci napadaného rozhodnutí. Důvodem vydání obou rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období od 8. 12. 2019 do 20. 2. 2020, tj. poté, co bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Tím je jasně vymezen předmět tohoto řízení. Úkolem soudu v tomto řízení je tedy zkoumat zákonnost rozhodnutí žalované o správním vyhoštění, příp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vedlo k jejich vydání. Námitky žalobce tak měly směřovat právě proti tomuto rozhodnutí nebo řízení.
21. První tři žalobní námitky ovšem míří proti rozhodnutí vydanému OAMP dne 6. 11. 2019 o zastavení řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Rozhodnutí OAMP, ač s řízením o správním vyhoštění souvisí do té míry, že je jakýmsi nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, však bylo vydáno v samostatném řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, resp. o oznámení držitele zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí je samostatným rozhodnutím, lze jej napadat řádnými opravnými prostředky, především odvoláním, potažmo samostatnou žalobou. Žalobce však tak neučinil, což je mezi účastníky řízení nesporné. V dané věci přitom nelze uplatnit postup podle § 75 odst. 2, věty druhé s. ř. s., podle které *[b]yl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.* Jinými slovy, pokud žalobce nevyužil procesních prostředků nápravy, které mu

právní řád poskytuje, nemůže v takovém případě očekávat zhojení tohoto svého postupu soudem v řízení proti jinému, byť navazujícímu rozhodnutí. K tomu postačí odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012-22, který v obdobné věci dospěl k závěru, že „[v] řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele uloženého z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.).“

22. K tomu soud nad rámec nezbytně nutného upozorňuje, že podmínku vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení, které jsou pro současný koncept správního soudnictví zásadní [viz. § 68 písm. a) s. ř. s.]. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65, č. 672/2005 Sb. NSS).
23. Pokud obrana žalobce spočívá na tvrzení, že o vydání rozhodnutí o zastavení řízení neměl povědomí až do doby, kdy s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, nemůže ani tato skutečnost na uvedeném závěru ničeho změnit, jak NSS konstatoval v citovaném rozsudku ze dne 30. 4. 2012. Žalobce sám řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty inicioval svou žádostí ze dne 28. 2. 2018. Žalobce si proto musel být vědom skutečnosti, že správní orgány budou v jeho věci rozhodovat a budou s ním úředně komunikovat. Z tohoto důvodu si měl žalobce počínat tak, aby si zajistil povědomí o postupu v řízení o jeho žádosti v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé svých práv). Pokud tak neučinil, ač tak učinit mohl, rizika s tím spojená jdou k jeho tíži. K tomu soud nad rámec nezbytně nutného dodává, že ač žalobce v odvolání proti napadenému rozhodnutí i v žalobě tvrdil, že mu rozhodnutí OAMP ze dne 6. 11. 2019 nebylo řádně doručeno na adresu, kde si řádně přebírá poštu, lze mít o tomto jeho tvrzení důvodné pochybnosti, neboť z výsledku žalobce ze dne 20. 2. 2020 vyplynulo, že žalobce, ač bydlí na adrese v Praze, nemá na daném místě označenou poštovní schránku. Z jeho vlastních tvrzení též vyplynulo, že v ČR nemá ani jinou doručovací adresu. V předložených podkladech přitom neexistují ani indicie, z nichž by bylo možno usuzovat, že by žalobce žádal správní orgán o doručování elektronickou formou, nebo že by byl v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty v řízení zastoupen.
24. První, druhá a třetí žalobní námitka je tak nepřipustná, neboť směřuje proti jinému rozhodnutí, které není předmětem tohoto řízení, a v uvedeném řízení nebyly vyčerpány řádné opravné prostředky.
25. Naopak, jedinými přípustnými námitkami byly čtvrtá a pátá námitka. Tyto námitky však soud shledal nedůvodnými.
26. Ve vztahu ke čtvrté žalobní námitce, tj. námitce týkající se bezpečnostní situace v Uzbekistánu, soud konstatuje, že jí neshledal důvodnou. Žalovaná si na základě odvolací

námítky žalobce obstarala závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování žalobce ze dne 20. 8. 2020. Ze závazného stanoviska ministra vnitra, které vychází z Informace OAMP ze dne 22. 5. 2019 týkající se politické a bezpečnostní situace v Uzbekistánu, vyplývá, že se v zemi objevují známky uvolnění díky reformám prezidenta Mirzijojeva, byly uvolněny podmínky ve vězeních a zmírněny podmínky pro cestování do zahraničí. V zemi neprobíhá ozbrojený konflikt. Uzbekistán neumožňuje udělit trest smrti. Sám žalobce navíc při výslechu 20. 2. 2020 vypověděl, že se může vrátit ke své rodině a nejsou mu známy žádné překážky v jeho návratu. Závazné stanovisko ministra vnitra vychází z objektivních zdrojů informací o zemi původu žalobce a je náležitě odůvodněno, o jeho závěrech proto nemá soud důvod pochybovat. Žalobce žádné odlišné informace nedoložil a ani soud si není vědom žádných indicií dostupných z obecně známých informací o tom, že by aktuální bezpečnostní a politická situace v Uzbekistánu byla natolik nepříznivá, že by neumožnila žalobci vycestovat do vlasti.

27. Pokud jde o pátou žalobní námitku, tj. námitku, podle které mělo být ve věci žalobce rozhodnuto „mírnějším“ způsobem, a to podle § 50a zákona o pobytu cizinců o povinnosti opustit území, soud se ztotožňuje s žalovanou v tom, že v případě žalobce nebyly pro tento postup splněny zákonné podmínky. Ze správního spisu vyplývá, že jednání žalobce mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým ustanovením, které by umožnilo žalobci dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění, vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. To však nebyl případ žalobce. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že celá jeho rodina žije v Uzbekistánu, kam se může vrátit. Žádné jiné relevantní informace stran jeho soukromého a rodinného života nesdělil. Žalobci proto nebylo možné uložit povinnost opustit území, neboť nebyl shledán nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
28. Odkaz na porušení ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu žalobce nijak konkrétně neodůvodnil, a proto se tímto tvrzením nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).
29. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně. Žalobní námitky neshledal soud jako důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

30. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 8. února 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně